

βαρυπληγώμενος επίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,348 βαρυπληγώμενος ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 43.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ πληγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. πληγώνω.

Ὁ βαρέως τραυματισμένος ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

...Τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά του

ἥ τὸ μέτωπό του ἐλάμπανε τὸ βαρυπληγώμενο ὡσὰν κορῶνα ἀτίμητη, σὰ φλάμπουρο ὑψωμένο

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

βαρυπλήρωτος επίθ. ΙΔραγούμ. Σαμοθρ.³ 24.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλήρωτος <πληρώνω, δι' ὃ ἰδ. πληρώνω.

Ἐπαχθής: Φόροι βαρυπλήρωτοι.

βάρυπνα ἐπιρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρυπνος.

Μὲ βαρὺν ὕπνον: Πάντα του κοιμᾶται βάρυπνα.

βαρυπνιά ἡ, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 106—Λεξ. Βλαστ. 391.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βάρυπνος.

Βαρὺς ὕπνος.

βάρυπνος επίθ. Ἡπ. Κεφαλλ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,121 καὶ 3,378 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,74 —Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. βάρυπνος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν.) βαρύνπνος Θήρ. Κωνπλ. Ρόδ. κ.ά. βαρύνπνος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βαρόνπνος Μεγίστ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. ὕπνος.

1) Ὁ ἔχων βαρὺν ὕπνον, ὁ βαθέως κοιμώμενος καὶ μὴ εὐκόλως ἀφυπνιζόμενος ἔνθ' ἄν.: Εἶναι τόσο βάρυπνος ποῦ κανόνια νὰ πέφτουνε δὲν ξυπνάει Λεξ. Δημητρ.

β) Ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγειρόμενος κἄπως βαρὺς Κεφαλλ. — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 2,121—ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐξύπνησε σὰ βάρυπνος, πετρεῖτ' ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ τρέχει κι ἀγκαλεῖται μὲ τ' ἄγριο τὸ κύμα

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

Τότες ξυπνήσανε κ' οἱ νεοὶ μέσ' ἃς τὴν κρυφὴ φωλιά τους... κοιμένοι, ἄχνοι καὶ βάρυπνοι καὶ σὺν ξαγρυπνισμένοι

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. γ) Νυσταλέος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 3,378: Βάρυπνα μάτια Ζαγόρ. || Ποίημ.

Δὲν εἶναι κρεῖμα λιγδερὸ ἥ τ' ἀχούρι νὰ κυλεῖται, ν' ἀναχαράζῃ βάρυπνο;...

(ἐνν. τὸ ἀγριοδάμαλο) ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 2) Οὐσ., ὁ βαρὺς ὕπνος Θράκ. (Αἰν.)

βαρυποινίτης ὁ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύς, τοῦ οὐσ. ποινὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

Ἀνθρωπος καταδικασμένος εἰς βαρεῖαν ποινὴν, θάνατον ἢ ισόβια δεσμά.

βαρυποινίτικος επίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρυποινίτης καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἀνήκων εἰς βαρυποινίτην: Φυλακὴ βαρυποινίτικη.

βαρυπούλετος επίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυπουλῶ.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πωληθῇ εὐκόλως εἴτε διότι εἶναι κακῆς ποιότητος εἴτε διότι εἶναι πολὺ ἀκριβός. Συνών. δυσκολοπούλητος, κακοπούλητος. Πβ. βαρυπούλιν.

βαρυπούλιν επίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυπουλῶ. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 175.

Συνών. τοῦ βαρυπούλετον οὐδ. τοῦ ἐπιθ. βαρυπούλετος, ὃ ἰδ.

βαρυπουλῶ Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. πουλῶ.

Πουλῶ εἰς τιμὴν ὑπερβολικὴν: Ἄσμ.

Μιᾶς χήρας μιᾶς κακόχηρας μὲ τρί' ἀρφανοκαχημένα ἐκεῖνη ἐβαρυχρέησα, βαρεῖα χρέη τῆς πῆρα, βαρυπουλάει τ' ἀμπέλι της καὶ κλαίει καὶ τραυεῖται.

βαρυπροικίζω Κρήτ. βαρυπροικίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) βαροπροικίζω Κρήτ. βαροπροικίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. προικίζω.

Δίδω μεγάλην προῖκα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄν τοῦ βρι κᾶνας γέρουντας, νὰ τοὺν γιραματίσου, κι ἂν τοῦ βρι κόρη ἄσκημη, νὰ τὴν βαρυπροικίσου (γιραματίσου=γεραματίσω) Ζαγόρ.

βαρυπροικιωμένη επίθ. θηλ. Πελοπν. (Λάστ.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. βαρυπροικιῶν.

Ἡ ἔχουσα μεγάλην προῖκα. Συνών. *βαρειοπροῖκα, *βαρειοπροικοῦσα.

βαρυπρόσωπος επίθ. ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 24—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

1) Ὁ βαρὺς, ὁ αὐστηρὸς εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου ἔνθ' ἄν.: Βαρυπρόσωποι εἶναι ἥς τὴν ἀρχή, ὅμως μὲ τὸ κρασι τὸ γέλιο χάραξε ἥς τὸ πρόσωπό τους ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Παροιμ. φρ. Τό χουν οἱ δεσποτᾶδες νὰ ναι βαρυπρόσωποι (ἐπὶ τῶν προσποιουμένων σοβαρότητα ἢ ἀρχοντικὸν ἦθος) Λεξ. Δημητρ. 2) Κατηφής, σκυθρωπὸς Λεξ. Δημητρ.

βαρυρρίχνω Θράκ. Μέσ. βαρυρρίχνομαι Α.Ρουμ. (Καρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. ρίχνω.

1) Ἐπιβάλλω τι (ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐπαχθοῦς) Θράκ.: Ἄσμ.

Τρεῖς ἄρχοντες ἐκάθονταν ἥς ἐν' ἀργυρὸ τραπέζι, ὁ ἓνας παινέθη τ' ἄσπρα δον κι ὁ ἄλλος τὰ φλουριά δον, ὁ τρίτος ἐπαίνεθηκε πῶς ὁμορφη γυναῖκα καὶ τὸν ἐβαρυρρίξανε τρίγινω χρόνῳ χαράτσι.

2) Μέσ. ἐμπλέκομαι εἰς βαρὺν ἀγῶνα, εἰς βαρεῖαν πάλην Α.Ρουμ. (Καρ.): Ἄσμ.

Βρέ, ἔλα νὰ παλέψουμε καὶ νὰ βαρυρρίχτοῦμε.

βαρὺς επίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βαρὺς Δ.Κρήτ. βαρὺς Σαμοθρ. βαρεῖος Ζάκ. βαρεῖο Καλαβρ. (Μπόβ.) βαρεῖος σύνηθ. βαρεός Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Μέγαρ. βαρεό Ἀπουλ. Καλαβρ. βαρεῖος Πόντ. (Οἰν.) βαρὺς Κρήτ. βαζοῦ Τσακων. Θηλ. βαρεῖα Τσακων. βαρεῖα κοιν. βαρὰ Α.Κρήτ. βαρὲ Δ.Κρήτ. βαρὰ Κύπρ. βαρὴ Κρήτ. βαρεῖα Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. επίθ. βαρὺς. Τὸ βαρεῖος ἐκ τοῦ θηλ. βαρεῖα, τὸ δὲ βαρεός ἐκ τοῦ οὐδ. πληθ. βαρεῖα. Τὸ βαρὸς κατὰ τὰ δευτερόκλιτα ἐπίθετα. Περί τοῦ θηλ. τύπ. βαρεῖα ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 28 (1918) Λεξικογρ. Ἀρχ. 3 κέξ.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων βάρος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. βαρὺ καὶ βαρὺ (πολὺ βαρὺ) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Καντάρι βαρὺ (τὸ δεικνύον βάρος μικρότερον τοῦ πραγματικοῦ, ἀντίθ. καντάρι ἐλαφρὸ) Πελοπν. (Κορινθ.)

